

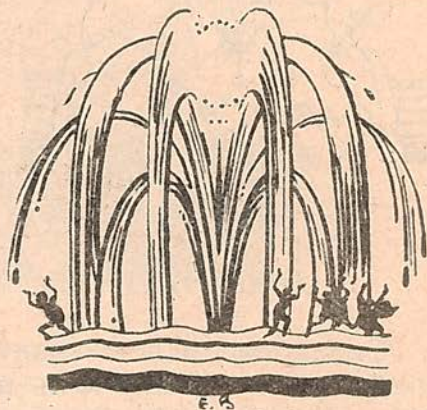
съ смачкана шапка, окърпена торба и патеричка. Когато влѣзе въ селото, завари голѣма веселба. Върнали се крушовчанитѣ отъ обирѣ, докарали едно стадо овни, деветъ бѣчви вино и две кола хлѣбъ. Ядѣха, пиеха и се веселѣха. Насрѣдъ мегданя бѣха наклали огънь. Старцитѣ печаха овнитѣ на шишъ, женитѣ точеха вино, а младитѣ играеха вито хоро.

Дѣдо Господь ги гледа, гледа, па се върна назадъ. Пое надоле къмъ моста и отиде право въ сламената колиба, кждето живѣеше една сиромахкия вдовица съ две малки момчета. Тя бѣше праведна жена и съ трудъ изкарваше хлѣбъ за чедата си.

— Вземай дечицата си, — рече ѝ дѣдо Господь, — и бѣгай насреща презъ баира; голѣмо чудо ще стане. Ама да не се обръщашъ назадъ.

Вдовицата го послуша.

Върна се дѣдо Господь пакъ на хорото, седна на единъ камъкъ и сложи паничката си. Първиятъ хоровадецъ, като мина край него, нарочно скочи въ паничката и я строши. А гайдарѣтъ грабна шапката му и я удари о земята. Дѣдо Господь нищо не рече, наведе се, взе си шапката и я отърси съ дланъ. Начоголиха го дечурлигата и зеха да го дърпатъ и да му се смѣятъ, че му е дълга брадата и дрипава торбата.

— Смѣете ми се вие, но туй, което азъ мога, вие не можете! — рече дѣдо Господь.

— Че какво можешъ ти? — изпищѣха малчуганитѣ.

— Ей какво:

Дѣдо Господь замахна и заби въ земята патеричката си до дръжката.

— Да видимъ, кой може да я извади отъ земята.

Опитваха се малкитѣ едно по едно, не можаха да я извадятъ. Дойдоха голѣмитѣ и тѣ правиха, струваха дано